

derland verscheept te krijgen. Hannah is dolblij met de tafels en stoelen. Ze heeft zelfs een whiteboard en een beamer.

Nee, ze heeft zeker geen spijt van haar overstap naar de school in Delhi. Ze kwam op internet de oproep tegen van de NGO om les te geven in India. Geen moment heeft ze getwijfeld en ze heeft direct gereageerd door te solliciteren. Haar beheersing van de Engelse taal was goed genoeg om de uitdaging aan te gaan. Wat de stap nog makkelijker maakte, was dat haar broer Bram op dat moment al een half jaar in Delhi studeerde.

Niet dat het leven in Delhi meeviel de eerste maanden. Het gebrek aan hygiëne en de enorme hoeveelheid mensen om haar heen, waren het moeilijkst. En dat is niet veranderd: overal waar je bent, overal waar je kijkt, zijn mensen, die jou het liefst ook nog even willen aanraken. Als vrouw alleen over straat gaan, vormt steeds weer een uitdaging. Nu, na een jaar, kan ze zeggen dat ze haar draai heeft gevonden. Dat komt niet alleen door de school en door Bram. Ze herinnert zich hun weerzien op de campus nog goed.

“Let’s start with a story.”

Het is een eind lopen op de campus. Hannah kijkt goed om zich heen. Ze is hier nog niet eerder geweest. Bram heeft haar de eerste dag van het vliegveld gehaald. Daarna is ze aan het regelen geweest en heeft ze Bram steeds bij haar thuis uitgenodigd. De wandeltuin op de campus is uitgestrekt en houdt het midden tussen een park en een bos. De portier bij de ingang heeft haar gelukkig de weg gewezen. Halverwege blijft ze nieuwsgierig staan. Het lijkt wel of ze een beest ziet lopen tussen de struiken. Ze kan niet zien wat het is. Even verderop passeert Hannah groepjes studenten die samen lopen of zitten. Sommigen zijn diep in gesprek, anderen zwijgen. Tussen de bomen ziet ze kleine gebouwen; winkels, denkt ze. De Jawaharlal Nehru University, kortweg JNU genoemd, staat erom bekend dat ze slechts een beperkt aantal buitenlandse studenten toelaat. Het valt Hannah op dat er veel vrouwelijke studenten rondlopen. Hoopvol, denkt ze, stel je voor dat over een paar jaar een aantal van mijn meiden hier

rondloopt! Maar dan moet ze wel eerst meisjes op school zien te krijgen. Ze is ervan overtuigd dat het haar zal lukken. Ze loopt de bocht om naar het blok waar Bram volgens de portier zou moeten wonen. Al van verre herkent Hannah zijn stem. Het lijkt wel alsof hij ruzie heeft. Als ze dichterbij komt, ziet ze dat hij met twee andere jongens op het grasveld voor de ingang van het woonblok zit. Ze zijn in een, zo te horen, verhitte discussie verwickeld. Langzaam, om niet het gesprek gelijk te verstoren, loopt Hannah op ze af.

“Wat weet jij daar nu van? Als christen zorg je toch niet voor een ander? Althans niet als je die ander niet kent. Jullie kijken eerst naar iemands afkomst.”

Een Indiase jongen met een kleine tulband, een dastaar, kijkt triomfantelijk naar Bram. Deze wil antwoorden en hapt als een vis op het droge als de jongen zijn blik naar de andere jongen laat gaan:

“En voor jullie Hindoes geldt dat helemaal. Jullie zeggen dat er geen kasten meer bestaan, maar je weet net zo goed als ik dat dat niet waar is.”

“Ho, wacht eens even, Nanak,” roept Bram, “nu moet jij even luisteren, want je draaft door. Krishna mag zo dadelijk reageren, maar je moet mij geen christen noemen. Ik weet helemaal niet hoe een ‘christen’ zou reageren. Ik ben niet eens gelovig opgevoed. Ik mocht vroeger zelfs op school niet naar godsdienstlessen van mijn ouders. Ik zou de bijbel eerst moeten bestuderen om te weten hoe het zit. Ik weet wel dat ik mensen help en...” Hij stopt abrupt met praten als hij Hannah ziet, die hem lachend aankijkt. Bram springt op en roept:

“Ha, daar ben je! Heren, mag ik jullie voorstellen, mijn zuster, Hannah.” Hij stelt eerst Krishna voor en daarna Nanak. Als Hannah een hand krijgt van Nanak, slaat ze van schrik haar ogen neer. Wow, denkt ze, wat een prachtige jongen. Nanak houdt haar hand iets te lang vast en stamelt:

“Zo, heeft Bram een zus hier...?”

“Zullen we Hannah een rondleiding geven?” stelt Bram voor. Krishna haalt zijn mobiel tevoorschijn en verzucht dat hij naar collega moet. Nanak stamelt dat hij een andere afspraak heeft. Als ze met

Bram wegloopt, kijkt Hannah achterom. Ze ziet dat Nanak hen na staat te kijken.

Hannah geniet van Brams enthousiaste rondleiding. Zijn accommodatie is misschien basic, maar de omgeving maakt veel goed. De universiteit staat in een enorm uitgestrekt park. Tussen de bomen staan meerdere eethuizen. Aan het loket kun je iets bestellen en in de tuin kun je eten en drinken. Je kunt kiezen uit curry's, kip, rijst, thee en sapjes. Ze blijven een hele tijd doorlopen in de enorme universiteitstuin. Wat een groen.

“Kijk, daar lopen hoefdierjes, daar en daar!”

Inderdaad ziet Hannah nu duidelijk een aantal sierlijke antilopen. Had ze het daarnet toch goed; er lopen hier inderdaad allerlei dieren.

“Ik heb helemaal niet het idee in zo'n wereldstad als Delhi te lopen, Bram.”

Bram geeft haar direct alle statistische gegevens van de stad. Hannah is blij dat hij de hele tijd aan het woord is, want haar gedachten dwalen steeds af naar de ontmoeting met Nanak. Tot nu toe dacht ze dat liefde op het eerste gezicht alleen in films voorkwam en in sprookjes. Nu moet ze toch toegeven dat ze ondersteboven is van de Indiase jongen. Ze voelt haar hart sneller slaan als ze aan hem terugdenkt.

“Zijn Krishna en Nanak huisgenoten van je?”

Ze zitten in de schaduw aan een flesje Masala limonade. Hannah zuigt voorzichtig aan het rietje. Ze moet wennen aan de sterke gembersmaak, maar het helpt wel goed tegen de dorst. Ze heeft tijdens de hele rondleiding moed verzameld om Bram deze vraag te stellen.

“Nou, huisgenoten... in het begin wel, maar ondertussen zijn we echt bevriend geraakt. Krishna studeert niet aan onze masterstudie, want die is van studierichting geswitcht. Echt toffe gasten, die twee. We kunnen enorm lachen. Lekker muziek maken én ouwehoeren! Je zult ze vast nog beter leren kennen. Hè, wat ben ik blij dat je hier bent. We hebben elkaar nog veel te weinig gezien. En, weet je, het is fijn om weer even Nederlands te kletsen. Ik droom zelfs in het Engels!”